

Arrest

nr. 284 000 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 20 januari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat A. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoekster aan dat zij zich momenteel in detentie bevindt met het oog op terugleiding naar haar land zodat de zaak dringend is en zij op elk ogenblik kan worden gerepatriëerd. Verzoekster kan hierin gevolgd worden, in dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert in het middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM.

Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, verklaart ze afkomstig te zijn uit Bafur (stad in het departement Mezam dat in het noordwesten van Kameroen ligt) en reeds sedert 2005 haar land verlaten te hebben, nabij de Nigeriaanse grens. De bevolking is daar Engelstalig. Er zijn zware politieke spanningen tussen het Franstalige en Engelstalige deel die zijn uitgemond in een burgeroorlog, aldus verzoekster. Daarnaast is ook de terroristische organisatie Boko Haram actief en worden alle verplaatsingen naar het uiterste noorden strikt afgeraden. Regelmatig vinden er terroristische aanvallen plaats, voornamelijk op plaatsen waar veel mensen samenkomen. Ook worden alle reizen naar de administratieve regio's uit het noordwesten en zuidwesten ten stelligste afgeraden wegens gewelddadige confrontaties tussen separatistische groeperingen en ordediensten. Er wordt ook afgeraden de openbare weg te gebruiken overdag in geval van algemene stakingen. Verzoekster stelt onmogelijk te kunnen terugkeren naar Kameroen omdat ze er vreest voor haar leven. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met de situatie in Kameroen, noch met het feit dat ze sinds 2005 niet meer naar haar land is teruggekeerd, daar geen netwerk meer heeft en als Engelstalige vrouw zeer kwetsbaar is. Verzoekster geeft vervolgens een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM en stelt bij een gedwongen verwijdering gedood te kunnen worden in Kameroen nu ze afkomstig is uit het Engelstalige gedeelte, geen Frans spreekt en als alleenstaande vrouw zonder netwerk of familie bijzonder kwetsbaar is.

Wat betreft de artikelen 2 (het recht op leven) en 3 (verbod op foltering en mensonwaardige en vernederende behandeling) van het EVRM, merkt de Raad op dat deze absolute werking hebben en aldus

dienen onderzocht te worden alvorens de gemachtigde overgaat tot een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Te dieneinde dient de betrokkene gehoord te worden of op een andere wijze de mogelijkheid te krijgen dienstig voor zijn of haar belangen op te komen. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster op 19 januari 2023 werd gehoord door de ambtenaar van de politie om 22u57 doch dat verzoekster weigerde te antwoorden op de vragen. Anderzijds blijkt wel uit het administratief rapport van de federale politie van 19 januari 2023 dat verzoekster eerder dezelfde dag om 22u39 ook werd gehoord en wel op de vragen heeft geantwoord. Aangaande de vraag “*zijn er elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?*” heeft verzoekster verwezen naar haar relatie met een Belgische man en het feit dat zij reeds sedert 2005 in België verblijft. Dit aspect komt bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel aan bod. Verder verklaarde verzoekster eveneens dat ze “*wordt doodgeschoten wanneer ze terug naar Kameroen moet*”. De gemachtigde heeft er evenwel in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster reeds twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die beiden werden geweigerd. Het laatste arrest van de Raad dat zich uitsprak over de nood aan internationale bescherming dateert evenwel al van 25 mei 2012. Verzoekster licht evenwel niet op afdoende wijze toe in welke mate de situatie sedertdien veranderd is dat zij thans wel een nood zou kunnen hebben aan internationale bescherming. De Raad moet immers prima facie vaststellen dat verzoekster enkel verwijst naar het huidige reisadvies van Buitenlandse Zaken. Het is evenwel vaste rechtspraak van de Raad dat deze reisadviezen de bedoeling hebben reislustige Belgen te adviseren over de veiligheidssituatie, en niet noodzakelijk relevante informatie verschaffen over het veiligheidsrisico voor onderdanen van de desbetreffende staat. Zo blijkt bovendien dat waar verzoekster aanstipt dat het advies stelt dat alle verplaatsingen naar de regio “Uiterste Noorden” strikt wordt afgeraden, het advies vervolgt: « *In die regio lopen Europeanen een reëel gevaar (gewelddadige criminaliteit, verkrachtingen, ontvoeringen en aanslagen). Ook toeristen en hulpverleners lopen gevaar.* (eigen onderlijnen)» Verzoekster behoort niet tot deze profielen.

Andere delen van dit advies worden niet uitdrukkelijk beperkt tot Europeanen, zoals het risico op terroristische aanvallen in het uiterste noorden, of de gewelddadige confrontaties in de regio’s “Noord-West” en “Zuid-West”. Echter, de Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook verwijst naar het recent arrest nr. 274 657 van de Raad van 27 juni 2022 dat het beroep gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van 22 maart 2021 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, verwierp. In dit arrest stelde de Raad onder meer: “*Bovendien verplichten de bestreden beslissingen verzoekster niet om specifiek naar haar geboorte- of woonplaats terug te keren in afwachting van een definitieve beslissing. Het staat verzoekster vrij zich naar een andere, veilige regio te begeven. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld, bevindt de Belgische ambassade zich in de Kameroense hoofdstad Yaoundé, een regio waar het conflict tussen Engelstaligen en Franstaligen niet woedt. Zonder verdere informatie kan verweerder er aldus vanuit gaan dat verzoekster zich naar de Kameroense hoofdstad kan begeven om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade. Verzoekster zet immers niet uiteen waarom zij verhinderd zou zijn dit te doen.*” Er blijkt niet dat verzoekster tegen dit arrest van de Raad beroep heeft ingediend bij de Raad van State, zodat het arrest kracht van gewijsde heeft en de Raad er thans prima facie geen andere mening kan op nahouden. Verzoekster wist op basis van de aangehaalde beslissing van 22 maart 2021 en het arrest van de Raad van 27 juni 2022 dat van haar wordt verwacht dat ze zich naar Yaoundé zou begeven teneinde aldaar eventueel een aanvraag in te dienen om humanitaire bescherming op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Thans zet verzoekster ook niet uiteen waarom ze noodzakelijkerwijs naar de gevaarlijke regio in eigen land zou moeten trekken en er geen veilig intern vestigingsalternatief zou zijn. De Raad leest in het huidig verzoekschrift wel dat verzoekster stelt dat zij in Kameroen geen netwerk meer heeft gezien onder meer haar langdurig verblijf in het Rijk sedert 2005, echter in het voormelde arrest van de Raad nr. 274 657 blijkt dat verzoekster toen in haar verzoekschrift gericht tegen de weigering van de humanitaire regularisatie en het bevel van dezelfde datum, niet betwiste dat zij nog een moeder en zoon in Kameroen heeft. Bijgevolg volgt de Raad het betoog niet dat verzoekster “zonder netwerk en familie” bijzonder kwetsbaar is. Verzoekster stelde in het eerdere verzoekschrift wel dat haar netwerk zich zou bevinden in de gevaarlijke regio’s. Hoe dan ook ziet de Raad prima facie niet in, en verzoekster ontwikkelt ook niets in die zin, waarom zij zich niet zou kunnen vestigen buiten de conflictgebieden. Ter zitting komt de raadvrouw van verzoekster terug op het profiel van verzoekster als actief geweest zijnde bij de SCNC, terwijl verweerder er ter zitting op wijst dat dienaangaande in het verzoekschrift geen betoog werd ontwikkeld. De Raad moet in deze verweerder volgen dat verzoekster op geen enkele wijze nog aanstipt dat ze een politiek actief profiel had in Kameroen. Hoe dan ook werden die politieke activiteiten door de Raad ongeloofwaardig bevonden in zijn arrest nr. 81 472 van 22 mei 2012.

De Raad is dus in casu van oordeel dat geen verdedigbare grief is aangetoond in het licht van artikel 2 of artikel 3 van het EVRM.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de schending van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische uiteenzetting over deze verdragsbepaling stelt verzoekster concreet dat ze zich beroept op haar gezinsleven met haar Belgische partner, de heer C.L. Verzoekster is van oordeel dat er dient onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat ze haar gezinsleven kan handhaven. Een redelijke belangenafweging moet gebeuren. Volgens verzoekster zijn er onoverkomelijke hinderpalen om haar gezinsleven met haar partner verder te zetten. De heer C. heeft immers een zwakke gezondheid en kan zich bijgevolg onmogelijk bij verzoekster in Kameroen vestigen. Ze herhaalt dat haar leven daar in gevaar is, ze geen netwerk heeft en bij gedwongen terugkeer op straat zal belanden. De beslissing is gekomen nog vooraleer verzoekster haar recht op een bescherming van het gezinsleven heeft kunnen doen gelden en afdwingen, meer bepaald er is nog een beroepsprocedure hangende bij de Familierechtbank van Antwerpen tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om verzoeksters verklaring van wettelijke samenwoning te registreren waarbij de pleitdatum is voorzien op 3 mei 2022. Volgens verzoekster overschrijdt de gemachtigde zijn macht, zoniet zijn bevoegdheid, door een beslissing tot gedwongen verwijdering te nemen nog vooraleer zal zijn geoordeeld of de betrokkenen oprecht zijn geweest in het nastreven van de burgerrechtelijke erkenning van de wettelijke samenwoning. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde in casu niet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek gevoerd van de zaak op grond van de gegevens waarvan hij kennis had of had moeten hebben. De gemachtigde heeft immers in de beslissing geen rekening gehouden met het feit dat zij en haar partner een procedure hangende hebben bij de familierechtbank.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven,

veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Zoals blijkt uit het administratief van 19 januari 2023 heeft verzoekster tijdens haar gehoor gewezen op haar relatie met de heer C. van Belgische nationaliteit. De gemachtigde blijkt in de bestreden beslissing rekening te hebben gehouden met deze verklaring. Hij wijst erop dat verzoekster en de heer C. op 29 augustus 2022 weliswaar een meldingsfiche wettelijke samenwoning hebben ingediend maar dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie weigerde na negatief advies van het parket van 18 oktober 2022 omdat ervan wordt uitgegaan dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis, maar wel op het verwerven van een verblijfsrecht. Er blijkt dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven niet aanvaardt en stelt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De Raad kan het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde in casu stelt dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het parket een contra-indicatie vormt voor een beschermingswaardig gezinsleven. De Raad is niet bevoegd zich uit te spreken over het hangende beroep bij de familierechtbank, maar moet verweerder in de nota met opmerkingen volgen dat deze procedure geen schorsende werking heeft. Bovendien is de vermelde pleitdatum nog ver in de toekomst, op 3 mei 2023, en zal de uitspraak nog later te verwachten zijn. Ook al begrijpt de Raad dat verzoekster aanklaagt dat zij graag die beroepsprocedure had afgewacht, ligt geen stuk voor dat de persoonlijke verschijning voor de familierechter vereist is en kan het handelen van de gemachtigde in die situatie niet beschouwd worden als machtsoverschrijding of bevoegdheidsoverschrijding, zoals verzoekster aanvoert.

Ondanks het feit dat de gemachtigde prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven aanneemt, gaat hij toch over tot het doen van een belangenafweging. Hij motiveert dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk is een gezinsleven in het herkomstland te ontwikkelen. Verder stipt hij aan dat zowel verzoekster als haar partner wisten dat het gezinsleven van in het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster. Hij meent dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM en verzoekster vanuit haar herkomstland de procedure om legaal toegang te krijgen tot België kan volgen.

Verzoekster brengt hier tegen in dat er wel onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven elders normaal en effectief uit te bouwen aangezien de heer C. een zwakke gezondheid heeft, haar leven in gevaar is in Kameroen en ze geen netwerk heeft en het risico loopt op straat te belanden. De Raad heeft supra reeds uiteengezet waarom prima facie niet wordt aangenomen dat verzoekster haar leven in gevaar is in (heel) Kameroen en heeft ook vastgesteld dat in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing waarin de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, door verzoekster werd erkend dat ze nog een moeder en zoon in Kameroen heeft. Er zijn aldus indicaties in het administratief dossier dat verzoekster wel over een netwerk beschikt in Kameroen. Waar verzoekster nog wijst op de zwakke gezondheid van haar partner, geeft zij hierbij geen verduidelijkingen. Uit de beslissing betreffende de weigering van de wettelijke samenwoning blijkt wel dat ook de ambtenaar van de burgerlijke stand zegt dat mijnheer een zwakke gezondheid heeft, maar dit wordt ook niet verder toegelicht. De Raad verkreeg aldus van verzoekster te weinig informatie hierover zodat niet is aangetoond dat de heer C. verzoekster niet vrijwillig zou kunnen volgen naar haar herkomstland, bijvoorbeeld voor de duur van het aanvragen van een visum voor verzoekster met het oog op wettelijke samenwoning.

De Raad is van oordeel dat de belangenafweging die de gemachtigde heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM op voldoende nauwkeurige wijze is gebeurd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES